

JORGE PLAY

La competència continua a l'alça. L'aprovació d'un pla d'auxili per al sector tèxtil serà potser la millor notícia que molts empresaris esperen rebre enguany. Les previsions per a aquest 2006 no condueixen a l'optimisme. Tot i que el punt crític de l'impacte de la liberalització ha passat, l'entorn continuarà sent complex. Segons la patronal, l'imparable augment de les importacions i l'estancament dels intercanvis exteriors serà la tònica dels propers mesos. La incorporació de la Xina a l'Organització Mundial del Comerç (OMC) el 2002 i l'eliminació de quotes que va entrar en

vigor el passat 1 de gener ha empitjorat la situació i ara els preus en euros dels articles que comercialitzen les empreses han registrat una caiguda del 6,5%. La Unió Europea ha adoptat una actitud ofensiva per intentar defensar els interessos dels seus 5 milions de treballadors del tèxtil i la confecció. Tot i això, sembla que la Xina, l'Índia, el Pakistan o Indonèsia no estan disposats a obrir les seves fronteres i continuen fent cas omís a les denúncies de dúmping econòmic i social.

Anna Cristeto

Les caixes d'estalvi fan nosa

L'opa de Gas Natural i la proposta de nou Estatut han estat, per a un sector del nacionalisme espanyol, l'excusa que buscaven per tornar a posar d'actualitat l'obsessió permanent per les caixes d'estalvi. Si bé el Principat és la diana perfecta, amb una dotzena d'entitats financeres, liderades per La Caixa, altres territoris tampoc no escapen a la voluntat d'alguns d'esborrar del mapa les caixes, teòricament per posar fi al que consideren competència deslleial amb els bancs "nacionals", però a la vegada per frenar el nacionalisme "perifèric".

El nou model de finançament i la qüestió identitària acumulen el gruix de “peròs” –perquè es toca la caixa de l'estat i el seu model territorial– que posa sobre la taula el PSOE per negociar la reforma de l'Estatut de Catalunya. Són dues conseqüències fàcilment detectables per qualsevol, però per a experts en matèria d'estatuts –com acrediten entitats com la fundació FAES, els mitjans de la Brunete mediàtica i el suport polític, econòmic i empresarial de la dreta espanyola– hi ha detalls en el text estatutari tant o més dignes de ser extirpats que la definició “Catalunya és una nació” o el reclam de sobirania fiscal.

Es refereixen a l'article 120, que ha desfermat una nova onada obsessiva contra les caixes d'estalvi, avui contra les entitats catalanes, encapçalades per La Caixa i amb l'opa de Gas Natural i la condonació de crèdits al PSC i ERC com a soroll de fons, però en general contra totes les caixes d'estalvi ubicades en territoris no controlats políticament per la dreta espanyola. O com a mínim, això sembla, perquè de les caixes valencianes, entitats que han finançat el desastre econòmic de Terra Mítica i altres aventures polítiques al País Valencià, ni una sola queixa.

Per què els preocupa l'article

120? Aquest article, inclòs en el Títol IV referit a les competències, estableix que “correspon a la Generalitat, en matèria de caixes d'estalvis amb domicili a Catalunya, la competència exclusiva sobre la regulació de llur organització”, que es refereix, entre altres aspectes, a la capacitat de la Generalitat per “determinar els seus òrgans rectors i la manera en què els diversos interessos socials hi han d'estar representats”. Pel que fa a l'activitat financera, la inspecció i la sanció, l'Estatut parla de competència compartida amb l'estat, i en cap cas no en reclama l'exclusivitat. Així doncs, el punt calent és que el Govern de Catalunya, si prospera aquest redactat, podria modificar alguns aspectes de funcionament de les caixes, com les quotes de representació. I d'aquí prové, per tant, la gran preocupació: que l'estat deixi de controlar per llei la composició dels grups de l'assemblea general d'una caixa. Alguns sectors consideren que si la Generalitat assumís competències

La Caixa està, avui dia, al punt de mira de la dreta espanyola.

CARMEN PUERTOLAS

exclusives en matèria de caixes, aquestes quedarien al servei dels partits de govern.

L'actual llei estatal de caixes d'estalvi estableix que en aquestes entitats hi ha d'haver representats els fundadors, els treballadors, els dipositaris –clients– i les administracions públiques presents en l'àmbit territorial de l'entitat, en unes proporcions determinades per uns màxims i mínims. En aquest marge, són les comunitats autònomes les que en determinen els percentatges, amb l'única limitació de la UE, que no permet que la representació dels poders públics superi el 50%. El temor, doncs, seria que el Govern català canviés els percentatges de composició d'aquestes assemblees i augmentés la presència de poder públic –bàsicament diputacions, consells comarcals i ajuntaments– i a la vegada robés espai a representants privats de fora del país. De moment, però, ningú no ha de patir: La Caixa, una fundació privada, ja té més representants de fora de

Catalunya. En canvi, Caja Madrid, una fundació pública, té molta més presència de poder públic en la seva assemblea general.

I si els altres també volen controlar?

En un monogràfic d'articles contra l'Estatut que ofereix *Libertaddigital.com*, el confidencial de Jiménez Losantos, s'hi ofereix un especial dedicat a les caixes d'estalvi. Una de les plomes que hi escriuen, Alberto Recarte, fa aquesta reflexió, assegurant que és una preocupació de la majoria dels ciutadans espanyols: “El PSC-PSOE de Maragall i Zapatero han corromput el sistema de caixes d'estalvi. La Caixa és només la primera de les grans institucions d'estalvi que ha estat prostituïda pels polítics que havien de tutelar les caixes. A partir d'ara la corrupció es pot estendre a altres caixes, ja que cada govern autonòmic reivindicarà l'aplicació de polítiques similars a les que reclama l'Estatut català, en defensa del que

La sospita política també plana sobre les caixes basques

De moment, l'intent no ha reeixit, però les tres caixes basques no renuncien a convertir en realitat el seu projecte estrella: la fusió. Cada cop que en els darrers quinze anys s'ha intentat aquesta operació, les interferències polítiques s'han fet presents i han obligat a ajornar-la de manera indefinida.

Quan el PNB governava les diputacions forals de Biscaia, Guipúscoa i Àlaba, no va saber aprofitar el moment per impulsar la fusió i això va resultar definitivament impossible a partir de 1999. Aquell any, Àlaba es va convertir en el feu del PP i, des de llavors, aquesta formació ha actuat com un mur davant els plans unificadors. Amb l'alabesa Vital Kutxa en mans de populars i socialistes, i la biscaïna BBK i la guipuscoana Kutxa controlades pel PNB, l'entesa era inviable. Però fa uns mesos, en contra de l'opinió del PP i de les reticències del PSE, el president de la Vital Kutxa, Gregorio Rojo, es va unir als seus homòlegs de les altres dues caixes basques per reivindicar la viabilitat i la necessitat econòmica de la fusió. És fins ara l'intent més seriós que s'ha plantejat per unir les tres entitats i, com tots els anteriors, ha acabat en el calaix dels "afers pendents a l'espera d'una conjuntura política propícia". L'opinió contrària dels populars fa inviable el projecte perquè sols és financerament raonable una fusió a tres i no a dos. El PP ha exposat molt clarament que defensa el no per raons polítiques, obviant els beneficis que reportaria la creació d'una "super-Kutxa" basca. L'entitat resultant esdevindria la tercera caixa de l'estat espanyol en volum de dipòsits, sols per darrere de La Caixa i Caja Madrid. Els populars creuen que l'únic beneficiari de l'operació seria el PNB, partit que impulsaria la fusió amb l'objectiu d'incrementar el seu control sobre el sistema econòmic d'Euskadi. La principal sospita del PP és que la concentració del sistema financer basc podria transformar-se en l'embrió d'un Banc Nacional d'Euskadi al servei del suposat projecte independentista del PNB.

Daniel Gómez Amat
Bilbao

consideren interessos dels ciutadans, encara que en realitat es tracti d'interessos de les classes polítiques autonòmiques."

Si no pots amb l'enemic, destrueix-lo... El mateix autor proposa una solució dràstica per frenar les aspiracions polítiques de determinats terri-

toris: que els bancs exterminin les caixes, bo i acceptant que "en els bancs també hi ha i hi haurà corrupció, però almenys no donaran lloc a un sistema financer que posa en perill l'essència democràtica".

Fins aquí alguns arguments de tipus polític més o menys conjunturals. Però en la voluntat de minimitzar el paper de les caixes d'estalvi hi ha el rerefons econòmic, provocat per l'eterna lluita de titans en el sistema financer a l'estat espanyol. Bancs i caixes competeixen per un client que ja és el mateix, lluny de la diferenciació que hi havia en l'origen d'aquestes entitats. La llei marca una distinció clara: un banc és una societat anònima, i com a tal, pot ser objecte d'una opa per una caixa, però la banca mai no podrà adquirir una caixa, perquè aquesta no té propietaris. D'altra banda, una caixa no cotitza, per tant, no té la pressió d'obtenir beneficis que sí que té un banc, obligat a donar compte als seus accionistes dels resultats econòmics. En la pràctica, una caixa juga amb l'avantatge de, per exemple, poder obrir més oficines i oferir als seus clients productes més avantatjosos, perquè els seus comptes anuals poden tenir més despeses. Un banc, en canvi, viu amb l'ai al cor per no relliscar a la borsa, amb el temor que algú el vulgui comprar. És per això que els bancs, no vinculats a un territori, diuen que juguen sempre en camp contrari. I les caixes, sobretot les que són potents, fan molta nosa. I molta por.

Gemma Aguilera

Breus

Europa confirma la lluita contra l'overbooking' aeri

El Tribunal de Justícia de la UE ha donat un toc d'alerta a les companyies aèries que practiquen l'overbooking, és a dir, la venda de més bitllets que els seients disponibles. L'alt tribunal ha rebutjat un recurs presentat per l'Associació Internacional del Transport Aeri, que aplega 270 companyies, contra la normativa aprovada el febrer de 2005, que pretenia posar punt final a aquesta pràctica abusiva. Així, les companyies continuaran atenent i compensant econòmicament els passatgers en cas de cancel·lació del vol, retard important o

impossibilitat d'embarcar. Segons el reglament, els passatgers tenen dret a demanar que l'empresa els facilite menjar, allotjament i telèfon, i a una compensació econòmica d'entre 250 i 600 euros pels supòsits anteriors.

El Regne Unit rep un toc d'alerta pel seu dèficit públic

El Regne Unit se sumarà a la llista de països que superen el límit del 3% del PIB de dèficit públic que permet la UE als seus membres. L'executiu de Tony Blair ha situat aquest dèficit en el 3,3%, i ha rebut l'advertència de la Comissió Europea perquè prengui mesures correctores. Amb tot, el Regne Unit no podrà ser sancionat, com sí que ho han estat França i Alemanya, per exemple, perquè no pertany a la unió econòmica i monetària, perquè la Comissió no hi té competències. Tot plegat quedarà en unes simples recomanacions.